

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013, č.j. OAM-46/VL-07-K01-R2-2008,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2013, č.j. OAM-46/VL-07-K01-R2-2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí žalovaného se opětovně věcně ani právně přesvědčivě nevyrovnává s podstatnými skutkovými okolnostmi jeho situace, ačkoliv i z těchto důvodů jeho rozhodnutí bylo již v minulosti zrušeno Krajským soudem v Ostravě a Nevyšším správním soudem. Důvody jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívají zejména v obavách z vlivu a konkrétního jednání politického činitele, jehož manželku z titulu své úřední funkce stíhal a z vlivu a jednání dalších úředních osob. Toto jednání představuje podle jeho názoru pronásledování podle § 12 zákona o azylu. Vlast opustil poté, co ho začaly pronásledovat osoby, které dříve vyšetřoval. Uvedl, také již dříve, že do jednoho trestního případu byli zapleteni i oblastní politici. V tom smyslu zejména uvedl, že vyšetřoval manželku poslance K., která nelegálně prodávala alkohol, byla z toho obviněna a byla na ni podána

obžaloba k soudu, poté byla odsouzena k pokutě a k podmíněnému trestu. Jeho tehdejší šéf plk. M. ho přesvědčoval, aby spis zničil a nepodávalo se to k soudu, nebo aby řízení zastavil, také K. se ho snažil ovlivnit. Poštvali na něj tajnou službu, když se skrýval a našli ho, chtěli, aby s nimi spolupracoval. Posléze ho donutili, aby rezignoval na svoji funkci. Mezi tím byl ponižován před svými kolegy, že je divný, nechápavý a neschopný. Pokud se obrátil na policii, žádná opatření nebyla přijata. Údajné rozpory v jeho příběhu jsou dány pouze tím, že teprve později žalovaný chtěl, aby detaily ještě doplnil, jelikož se v celé záležitosti dostatečně neorientoval. Nepochybně se stal subjektem pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu. V jeho případě se především jednalo o jednání úředních, stát reprezentujících, osob, přesto je neustále proti němu argumentováno, že to byla jednání soukromých osob a navíc taková, proti nimž se mohl údajně s pomocí státních orgánů bránit. Nechápe, jak se měl údajně ubránit konkrétním politickým a státním tlakům, když se ukazuje v nedávno proběhlých procesech, že se jim nemohly ubránit ani vysoce postavené osoby. Ani v nynějším rozhodnutí neuvádí žalovaný konkrétní zjištění objektivně věrohodných autorit o bezproblémové situaci na Ukrajině. Je paradoxní, že žalovaný klade důraz bez žádoucí a objektivní konkretizace na různé materiály a přitom stačí otevřít českou TV, kde právě 4.12. referovali, že Ukrajina má s dodržováním lidských práv problémy. Údajná zjištění ze zpráv, která uvádí žalovaný, jsou formální a v rozporu s realitou. Dále žalobce naplňuje přinejmenším zákonné podmínky pro doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. V případě návratu do země mu hrozí reálně vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení, včetně toho, že bude účelově uvězněn. To je zjevné i v souvislosti s postupem proti občanům mnohem vyššího postavení, kteří ovšem získali v ČR azyl, aniž by o něj museli žádat. Podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině neodpovídají základním životním podmínkám, navíc je evidentní, že jako bývalý policista bude vystaven ohrožujícímu jednání ze strany ostatních vězňů. Žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci podle § 50 odst. 4 správního řádu a zjištěný skutkový stav žalovaný i nesprávně kvalifikoval.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že shromáždil dostatek věrohodných a aktuálních informací o zemi původu žalobce. Žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z důvodů taxativně uvedených v zákoně o azylu a nebylo ani prokázáno, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu. Jak vyplývá z konstantní judikatury, podmínkou úspěšné žádosti je věrohodná výpověď žadatele o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení shledal správní orgán řadu zásadních nesrovnalostí ve výpovědích žalobce. Navíc azylový příběh žalobce neobsahuje žádné znaky, které by naplňovaly taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ale jedná se o tvrzené potíže se soukromými osobami, proti jejichž nelegální činnosti se mohl a měl žalobce bránit postupem podle ukrajinského právního řádu. Kromě nenaplnění podmínky vyčerpání vnitrostátních prostředků ochrany je nutno dodat, že ze zjištěného stavu věci vyplynula nevěrohodnost žadatele, přičemž správní orgán podrobným způsobem v napadeném správním rozhodnutí svůj záměr odůvodnil. Ani v žalobě nepředložil žalobce jediný relevantní důkaz, z něhož by vyplývala věrohodnost uváděných tvrzení.

Při jednání soudu žalobce odkázal na svou žalobu a uvedl, že je ruské národnosti a z tohoto důvodu mu na Ukrajině hrozí nebezpečí, neboť tam nyní chtějí zrušit ruštinu jako úřední jazyk, zakázali ruskou televizi a z toho důvodu ho mohou ponižovat. Ukrajínští poslanci zmlátili ředitele televize a není normální, co se tam nyní děje. Je v kontaktu s matkou, která zůstala na Ukrajině a ta mu říká, že tam mlátí lidi jenom proto, že mluví rusky. Jeho matce také vyhrožovali a ona dostala infarkt a byla v nemocnici. Dále mu hrozí nebezpečí i od lidí, které stíhal. V rozhodnutí ministerstva vnitra jsou chyby, neboť se nerozvedl v roce 1995, ale až v roce 2001. Co se týká údajných rozporů v jeho výpovědích, uvedl, že si nemůže všechno pamatovat, že je to dlouhá doba a snaží se zapomenout. Nechápe, proč se mu nevěří, skutečně ho kontaktoval člověk z tajné služby. V televizi se neukazuje všechno, co se nyní na Ukrajině děje, sám prezident, protože podporoval Rusko, musel utéct a neví, co by se mohlo stát s ním. Závěrem navrhl vyhovění žalobě.

Při tomtéž jednání pověřený pracovník žalovaného odkázal na dosavadní vyjádření a uvedl, že podle aktuálních informací nehrozí osobám ruské národnosti pronásledování ze strany státních orgánů Ukrajiny. Česká republika na Ukrajině i v současnosti běžně vyhošťuje. Co se týká zpochybňování obsahu spisu, žalobce poukázal na to, že všechny pohovory byly vedeny za přítomnosti tlumočníka a správnost výpovědi byla stvrzena podpisem žalobce. Žalovaný nijak nepochybuje, že by žalobce nebyl ruské národnosti a vychází z jeho prohlášení. Závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po posouzení všech skutkových a právních okolností případu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce má za to, že mu měla být mezinárodní ochrana udělena buď z důvodu pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo podle § 14a zákona o azylu, neboť by mohl být účelově stíhán a vězněn.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 až 10 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná

obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Před vlastním posouzením věci je nutno konstatovat, že správní soudy v této věci již opakovaně rozhodovaly. V dané věci se jedná již o druhou žádost žalobce, která byla stejně jako jeho první žádost podrobena soudnímu přezkumu. Ve věci tak bylo rozhodováno rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 2.2.2010, č.j. 61 Az 11/2008-27, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2010, č.j. 3 Azs 18/2010-49, rozsudkem Krajského soudu ze dne 5.10.2011, č.j. 61 Az 11/2008-64, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2012, č.j. 3 Azs 7/2012-36, a konečně rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.12.2012, č.j. 61 Az 11/2008-37.

Soud konstatuje, že žalovaný byl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutím vázán podle § 78 odst. 5 s.ř.s právním názorem Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.12.2012, č.j. 61 Az 11/2008-37. Krajský soud v Ostravě mimo jiné v rozsudku sp. zn. 61 Az 11/2008 uvedl, že „Z pohledu srovnání důvodů, které žalobce uváděl ve správním řízení, se v daném případě krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom, že důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany spočívající v potížích s kriminálními živly, obavy z vlivu a jednání politického činitele, jehož manželku žalobce stíhal a snahu o legalizaci pobytu na území ČR nelze považovat za důvody podřaditelné pod ust. § 12 zákona o azylu. Jak vyplývá

z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, se žalobcem byl proveden první pohovor dne 16. 1. 2008, při němž uvedl, že opustil vlast poté, co přestal pracovat jako policista a začaly jej pronásledovat osoby, které dříve vyšetřoval. Tito lidé jej poznali na ulici a zbili. Vyhržovali také jeho synovi, bývalá manželka se synem ujela do USA a žalobce poté odjel do České republiky. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl tytéž důvody a dodal, že v jednom trestním případě byli zapleteni i oblastní politici. Tento případ žalobce dotáhl a předal soudu, byl vynesena rozsudek. Jeho nevlastní syn, který zůstal doma, byl podrobován výhrůžkám – byl zapálen byt a v důsledku kriminálních machinací pod vlivem těchto politiků byl syn zavřen do vězení. Pokud se obrátil na místní policii, žádná opatření přijata nebyla. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 24. 1. 2008 byl s žalobcem proveden pohovor k důvodům jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z obsahu protokolu o tomto pohovoru vyplývají stejné důvody této žádosti jako výše uvedené. Žalobce dodal, že o mezinárodní ochranu požádal opakovaně, jeho žádost znovu přijata nebyla. Se státními orgány ve své vlasti žádné problémy neměl. Z uvedeného tedy jasně plyne, že žalobce neuvedl jedinou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených ust. § 12 zákona o azylu a jeho žalobní námitka, že svým rozhodnutím měl žalovaný pochybit při aplikaci tohoto zákonného ustanovení, je proto nedůvodná. Důvodná však podle názoru krajského soudu je žalobní námitka, která se vztahuje k neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Neudělení doplňkové ochrany zdůvodnil žalovaný tím, že žalobce neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno pod pojem vážné újmy ve smyslu tohoto ustanovení podřadit. Ve svém podání ze dne 13.2.2008, kterým žalobce mimo jiné blíže rozvedl žalobní bod týkající se doplňkové ochrany, uvedl, že by mu navrácením do země původu hrozila vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení. Tuto hrozbu spatřoval v tom, že bude z jakýchkoliv účelových důvodů uvězněn a v této souvislosti poukázal na podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině. Tvrzení žalobce, že na Ukrajině vykonával práci policisty – vyšetřovatele, že řešil a dotáhl do konce případ trestního stíhání manželky význačného politika, a že v důsledku toho měl potíže spočívající v napadení a ve výhrůžkách jeho synovi, nebyly ani ve správním řízení ani v průběhu tohoto řízení o žalobě nijak zpochybněny a nelze je tedy hodnotit jako nepravdivé. Se zřetelem k citovaným informacím o poměrech v zařízeních pro vyšetřovací vazbu či pro dočasné zadržení a o poměrech ve věznicích Ukrajiny, je dle názoru a závěru krajského soudu nutno dát žalobci za pravdu v tom, že mu v případě návratu do země původu skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy ve formě nelidského či ponižujícího zacházení, neboť se zřetelem na poměry v zemi původu není vyloučeno, že by žalobce mohl být zcela účelově v důsledku dříve vykonávaného povolání trestně stíhán. Proto ze shora uvedených důvodů se krajský soud neztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neuváděl žádnou ze skutečností, které by bylo možno vážné újme podřadit. Žalobcem uváděná skutečnost účelového uvěznění a poukázání na podmínky ve vězeňských zařízeních byla uplatněna až v průběhu řízení o jeho žalobě a byla shledána jako hrozící vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu (resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vydané pod č. 209/1992 Sb.).“

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9.10.2008, 2 Afs 80/2008, www.nssoud.cz, uvedl, že pokud krajský soud ve zrušujícím rozsudku některou žalobní námitku neshledal důvodnou, znamená to pro správní orgán, že posouzení této otázky není povinen měnit, vyjma případů, kdy dojde ke změně skutkového či právního stavu, která změnu právního hodnocení odůvodňuje.

Ve vztahu k nyní projednávanému případu lze konstatovat, že pokud nedošlo ke změně skutkových okolností, nemohl postupovat žalovaný jinak, než žalobci přiznat doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu. Ve věci však žalobce poskytl další výpověď, a to dne 25.6.2013, která obsahovala další údaje a změnila náhled na skutkové okolnosti případu.

Předně soud konstatuje, že ze žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný konkrétní situaci žalobce zabýval a shledal v jeho výpovědích značné rozpory, na něž v rozhodnutí upozornil (str. 7 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud má však za to, že i kdyby uvěřil výpovědi žalobce v tom smyslu, že důvodem opuštění vlasti byla jeho policejní práce a má obavy před osobami, které by se mu mohly mstít za to, že je dostal do vězení a že má obavy před politikem Kosminou, že se mu bude mstít za to, že přispěl k odsouzení jeho manželky k podmíněnému trestu odnětí svobody a pokutě, neshledává soud v tvrzeních žalobce skutečnosti, které by naplňovaly některý z důvodů uvedených v ustanovení § 12 či § 14a zákona o azylu.

Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany může být i hrozba ze strany soukromých osob. Udělení mezinárodní ochrany však primárně směřuje k ochraně proti různým složkám státu, případně i k ochraně proti soukromým osobám, není-li stát schopen či ochoten žadatele o mezinárodní ochranu ochránit. O tom svědčí i ustanovení § 2 odst. 9 zákona o azylu, které stanoví, že původcem pronásledování (§ 12) nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Pouhé tvrzení o nebezpečí pronásledování ze strany soukromých osob však rozhodně nenaplnuje žádnou z forem mezinárodní ochrany. Z opatřených zpráv žalovaným nevyplývá, že by státní složky, zejména policie, na Ukrajině nemohly nebo nechtěly žalobci poskytnout případnou ochranu. Nelze totiž dojít k závěru, že by bývalí policisté či neúspěšní žadatelé o azyl byli skupinou, která by na Ukrajině byla obecně pronásledována, nebo které by nebyla poskytována ze strany státní orgánů ochrana. Je tak nutno hodnotit situaci žalobce ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu, to znamená, zda-li jeho osobě skutečně hrozí reálné nebezpečí pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) nebo vážná újma spočívající v účelovém trestním stíhání a věznění, tedy ponižujícím a nelidským zacházení podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Relevanci v daném případě nehraje to, že jiným osobám ukrajinské státní příslušnosti v minulosti mezinárodní ochrana byla poskytnuta.

Soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že pokud by se osoba politika K. chtěla žalobci mstít, měla k tomu dostatek příležitostí již na Ukrajině. Přestože se mělo jednat o vlivnou osobu, byl na žalobce činěn nátlak pouze slovní, a to ze strany jeho nadřízeného. Jako důvodu uvedl žalobce, že se jeho nadřízený s uvedeným politikem K. znal. Přesto věc byla ponechána žalobci a skončila pravomocným rozhodnutím. Jak uvedl dále žalobce, od policie odešel na vlastní žádost mimo jiné kvůli ústrkům ze strany nadřízeného. Jinde o místo u policie ani nežádal, protože u policie nechtěl pracovat od počátku, donutil ho k tomu jeho otec. Ačkoliv jak uvádí, z obavy ze msty se ukrýval u přítelkyně, a to po dobu jednoho roku, chodil na nákupy, byl evidován na úřadu práce a pobíral sociální dávky. Jeho obava, že by ho

„našli“, kdyby se vrátil do vlasti, hned jak by se někde zaregistroval, se tak zdá být zcela lichá, neboť v roce 2001 a 2002, kdy byl na Ukrajině evidován na úřadu práce a bral sociální dávky se nic podobného nestalo. Žalobce výslovně neuvedl, že v případě jeho napadení na Ukrajině to mělo mít souvislost s uvedeným případem politika K., osoby které ho napadly mohly napadnout žalobce i ze zcela jiných důvodů. Dalším důvodem proč má soud za to, že jsou obavy žalobce ze státních orgánů, které by měl využívat politik K. proti žalobci, liché je právě žalobcem tvrzená schůzka s bezpečnostní službou (SBU), která ho přesvědčovala ke spolupráci. Žalobce měl poskytovat informace o svém nadřízeném, který však měl být známým politika K., a tak postrádá logiku, proč by právě K. využíval žalobce jako informátora. Navíc skutečnost, že byl žalobce státní bezpečností přesvědčován ke spolupráci, neznamená, že by mu hrozilo nějaké nebezpečí. I když žalobce odmítl spolupracovat, žádné trestní stíhání či jiné řízení proti němu nebylo zahájeno ani nedošlo k jeho předvedení ke státním orgánům, a to k odmítnutí spolupráce došlo půl roku před jeho odjezdem. Dále nelze pominout, že ačkoliv žalobce je bývalý policista, své obtíže s vyhrožováním se překvapivě nesnažil řešit oficiální cestou trestních oznámení a stížností, ale toliko neformálně. Vzhledem k tomu, že mu mohlo být vyhrožováno i ze strany bývalých trestně stíhaných, což žalobce sám v minulosti připustil, nelze říci, že by jeho podáním žádajícím ochranu nebylo vyhověno. Soud tak poznamenává, že žalobce dle názoru soudu ani nevyčerpal dostupné prostředky ochrany na Ukrajině (srov. rozsudek NSS ze dne 25.12.2005, 6 Azs 479/2004, www.nssoud.cz).

Soud připouští, že žalobce mohl mít na území Ukrajiny jím popisované obtíže, zároveň se však ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že žalobce v průběhu řízení svůj azylový příběh, zejména ve vztahu k pronásledování politikem K. účelově graduje. O tom svědčí jeho výpovědi z prvního řízení, kde se o K. nezmiňuje, přes výpovědi v tomto řízení, kde mimo jiné na něj mělo být tlačeno politikem K. zprostředkovaně až po tvrzení v žalobě, že se ho snažil ovlivnit také K. Podobně graduje své tvrzení o opuštění práce policisty, když v žalobě už uvedl, že byl přinucen rezignovat na funkci policisty, což neodpovídá jeho předchozím výpovědím. Soud konstatuje, že tvrzené posměšky ze strany nadřízeného rozhodně nenaplňují znak pronásledování či vážné újmy podle zákona o azylu.

Soud tak uvádí, že dospěl ke stejnému závěru jako před ním Krajský soud v Ostravě v rozsudku sp. zn. 61 Az 11/2008, že žalobcem tvrzené důvody spočívající v obtížích s kriminálními živly a z obavy z vlivu a jednání politického činitele nelze považovat za důvody podřaditelné pod ustanovení § 12 zákona o azylu. Po žalobcově další výpovědi provedené po uvedeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě však došlo ke změně skutkových okolností, které mají vliv i na právní hodnocení případu, neboť nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Žalobce poukázal na aktuální situaci na Ukrajině, která dle jeho názoru zabraňuje jeho návratu. S tímto názorem se však soud neztotožnil. Nadále je možno vycházet ze zpráv, z nichž vycházel žalovaný a ani podle obecných informací a ostatně ani podle tvrzení žalobce zatím na Ukrajině nehrozí ze strany státních orgánů organizované nebo tolerované pronásledování občanů ruské národnosti. Rovněž rozjitřená politická situace nic nemění na konkrétních okolnostech žalobcovy situace, neboť stále nelze mít za to, že by jeho osobě hrozilo nelidské či ponižující zacházení, proti němuž by se nemohl bránit prostředky ukrajinského práva.

S ohledem na shora uvedené závěry soud nepovažoval za potřebné provést žalobcem předložené důkazy, neboť jejich tvrzený obsah by nic nemohl změnit na závěrech shora uvedených. Žalobcova národnost nebyla žalovaným zpochybněna a v daném případě není pro posouzení věci rozhodné, kdy byl žalobce skutečně rozveden.

Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, 5 Azs 46/2008, www.nssoud.cz, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 2 odst. 4 a § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu a rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. dubna 2014

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová